

Розмова з японським міністром

Леонід Чернов

Співробітник закордонного "демократичного" органа вихопив блокнота і швидко звернувся до міністра:

- Отже, що ви можете сказати про окупацію Маньчжурії?

- Яка окупація? - ображено здивувався міністр. - Це американський наклеп. Ніякої окупації нема. Яка ж це окупація - кілька десятків тисяч війська, сотні три танків, трохи нищителів, трохи гармат, трохи аеропланів, трохи отруйних газів. Це лише для зміцнення японо-китайської дружби. Нас, японців, усі ображають.

- Хто ж вас образив?

На очах міністра блиснули сльози, і він навіть хлипнув.

- Наче ви самі не знаєте! Ми, японці, як ті нещасні сироти: хто не хоче, той не скубне. А найбільше нас ображають ці погані дяді - китайці.

- Чим же саме вони вас образили?

- А як же?! Ми, кажуть, ваших товарів не хочемо купувати. І не купують.

- Ну, і що ж?

- Ну, ми і вирішили по-приятельському переконати китайців, що наші товари треба купувати.

- Чим же ви їх переконували? Гарматами?

- Ну, ви уже скажете! Хіба це гармати? Так, дурниці: трьох— і шестидюймовки. Просто сімейні балачки.

- Ну, а китайці ж що?

- Нічого.

- А ви?

- Ми образилися.

- А вони?

- Вони нас образили.

- Тоді ви, звичайно...

- Звичайно, й ми...

- А вони?

- Вони ще більше образили нас.

- Та невже?

- Побий мене бог! Це, кажуть, окупація! - і побігли скаржитись на нас до Ліги Націй.

- І що ж?

- Ліга Націй своє діло знає. "Дикуни ви! - сказала Ліга Націй китайцям. - Міжнародну ввічливість не розумієте. Забирайтесь геть!"

- Ну, ну?

- Ну, і ми знову почали переконувати. Ось телеграма "Сім-бун Ренго": "Наші

аероплани знову літали над Цзіньчжоу, розкидаючи листівки".

- Хм, дивно. Ось тут сказано: "В результаті убито шістнадцять, поранено двадцять п'ять". Не розумію, як це листівка може вбити чоловіка.

- Це буває. Нещасливий випадок. Тим більше, що ми часом друкуємо наші листівки на металі. Для прочности. А всередину - трохи динаміту.

- Для чого ж динаміт?

- Ах, як же ви не розумієте? Щоб було чути, де саме впала листівка.

- Ну, і що ж китайці?

- Мовчать.

- Як так мовчать?

- Просто, мовчать.

- Не розумію.

- Що ж тут незрозумілого?!

- Говорити не хотять?

- Так, не хотять!

- Мовчать?

- Ні пари з вуст. "Ну як, - питаємо, - переконались?" Знову мовчать.

- Бідні голови!

- Та чого там "бідні голови", коли в них навіть голів нема.

- Такі дурні?

- Ні, просто поодривало їм голови. Листівками. Ще спасибі китайським генералам, а то і говорити ні з ким було б.

- Генерали, значить, розмовляють?

- Ого, ще й як!

- Що ж кажуть генерали?

- "Дякуємо, - кажуть, - великій дружній японській нації за те, що встановлює лад у нашій дикій країні і мирним шляхом розв'язує, що помагається". Так і запишіть.

Задоволений журналіст стулив блокнота й побіг на телеграф здавати кореспонденцію.

("Червоний перець", № 16, 1931 р.)